

COMPRA, LEE, DIFUNDE

La Verdad nº 102

(julio de 2019)

Actualidad internacional: "No sabemos ni el día ni la hora..."

Argelia: 30 años de combate del Partido de los Trabajadores

L'aparell judicial, un altre puntal de la Monarquia que es trontolla

Els mitjans difonen que el jutge Marchena té suports garantits per a repetir com a president de la Sala Penal del Suprem. Abans, això no era notícia, però aquesta vegada sí. Perquè l'aparell judicial ha aparegut en l'última època com a rellevant en la política espanyola (normalment, per a mal), i perquè el tal Marchena ha aparegut en les televisions cada dia durant quatre mesos de vista oral del judici contra els republicans catalans, rebent els cínics elogis de tots els mitjans de comunicació.

En l'últim ple de juliol, la permanent del Consell General del Poder Judicial va aprovar els requisits que hauran de complir els candidats a cobrir les places de vocals del Consell. Han de portar ja tres anys com a membres del Suprem. La permanent ha afegit la gestió ja realitzada en tasques de direcció i coordinació i l'especialització en una branca del Dret. Li venen com un guant a Manuel Marchena.

Quina "notícia" és que els membres de les cúpules judicials es perpetuin com fan des de 1936? Marchena, que ha orquestrat el gegantesc frau del judici contra Junqueras i els seus companys seguiria en aquest càrrec, per a perjudici dels drets democràtics. Així, 44 anys després de la mort del dictador, els ciutadans es veuen sotmesos a les decisions de l'aparell judicial que ve de la dictadura, sense que vegin com defensar-se, perquè com diu el Suprem, l'actual legalitat ve de la dictadura.

Els jutges i jutgesses

Al gener d'aquest any hi havia 5411 jutges en actiu. Com s'ha format aquest col·lectiu? Durant 42 anys, la dictadura va depurar massivament als demòcrates i va seleccionar els jutges que li convenien. En 1978, la Constitució va decidir que aquest col·lectiu, herència del dictador eren "independents, inamovibles, responsables i sotmesos únicament a la Constitució i a l'imperi de la llei". "No podran ser separats, suspesos, traslladats ni jubilats sinó per alguna de les causes i amb les garanties previstes".

La Constitució va lliurar a aquests jutges "a totes les persones, a totes les matèries i a tot el territori espanyol".

Per a perpetuar-se, les oposicions a jutge, memorístiques, busquen formar un personal que els franquistes ara diuen

"professional", és a dir, que defensis les institucions monàrquiques.

Com tots els jutges burgesos, consideren normal l'exploació, els acomiadaments, la restricció de llibertats, tot molt agreujat pel biaix més que reaccionari del franquisme.

La creació de l'Escola de formació de jutges, a Barcelona, va donar una ràfega de racionalitat i ciència, però això ho va tallar al cap de tres anys el Consell del Poder Judicial amb majoria franquista.

Del tarannà dominant en aquest mitjà, podem trobar un indici en les converses d'intranet entre els jutges que algú va filtrar, amb comentaris grollers i contraris a tot dret contra els presos republicans catalans, contra la democràcia. Una filtració que hagués exigut una depuració dels implicats, però no va tenir conseqüències.

No són els jutges, sinó l'APM

Es diu que "els jutges" han pres tal posició o decisió. Per exemple, que els jutges elegeixen els seus candidats per al Consell General del Poder Judicial, o que han renovat l'equip de magistrats a càrrec de tal Audiència provincial, o de l'àrea de penal de l'Audiència Nacional.

Qui representen als jutges?

Un exemple: Aznar va modificar la Llei orgànica del Poder Judicial (EL 2/2001) perquè els candidats a vocal del Consell del Poder Judicial siguin triats per les cinc associacions de jutges (o formin una candidatura avalada pel 2% de tot el col·lectiu), en proporció al nombre d'afiliats de cadascuna d'aquestes associacions. És a dir, l'Associació Professional de la Magistratura, que té menys d'una quarta part dels jutges (1300 segons Wikipedia), té una majoria molt folgada entre aquests representants. Uns altres, poden no tenir cap.

Amb una afiliació del 25%, l'APM controla —gairebé sense excepcions— el conjunt de les Sales de les Audiències.

Com es va arribar a això?

Al principi, hi havia una única associació de jutges, amb clar domini dels jutges franquistes. Però en 1980, en el seu primer congrés, en algunes votacions, l'antic corrent clandestí de Justícia Democràtica aconseguia el 30% dels vots, i s'obria la perspectiva que els de sempre perdessin el control. La resposta va ser simple: el congrés de l'APM va prohibir els corrents, les va expulsar, la qual cosa després va portar

a la formació de l'associació Francesc de Vitoria i l'associació de Jutges per la Democràcia...

S'havia constituït així l'APM com a búnquer franquista, que fins avui controla l'aparell judicial, sense si més no els canvis produïts en altres àrees de l'aparell d'Estat.

El Consell General del Poder Judicial

En la dictadura, hi havia una coincidència de la piràmide jurisdiccional i administrativa, que culminava en el Tribunal Suprem. En fer la Constitució, va caldre separar. Es va constituir el Consell General del Poder Judicial, que organitza l'administració. Però estan unificats pel cap: el president del Tribunal Suprem és també el president del Consell General del Poder Judicial. I en tota la piràmide, es distingeixen les funcions de govern de les funcions jurisdiccionals, encara que recaiguin en les mateixes persones.

Feta aquesta llei "democratitzadora", ve de seguida el parany.

Inicialment (Llei de 1980), dominaven el Consell els 12 triats pels jutges (i fàcilment el president del Suprem), en mans de l'APM. El Congrés i el Senat triava a altres vuit. Però com entre ells estaven els del UCD, sumant APM + UCD el control semblava assegurat.

El govern de Felipe González va pretendre en 1985 canviar la situació donant al Congrés l'elecció de tots els vocals del Consell (seleccionant els 12 presentats pels jutges i triant a altres 8). Però, en ser triats pels 3/5 del Senat i del Congrés, li donava el poder de veto al PP (amb alguna concessió a CiU i tal vegada al PNB). Com el PP i l'APM políticament són el mateix, la qual cosa no amarro des de l'APM, l'amarro des del PP.

Va haver-hi una vegada un conflicte. Es preveia la crisi de Catalunya. El PP volia decantar més cap al seu costat la composició del Consell. Es va negar a votar recanvis perquè el PSOE dominava el Congrés. D'altra banda, va maniobrar en el Consell per a expulsar a un vocal que ells titllaven de sospitosos d'haver tingut una vegada una relació professional amb independentistes. Ho va tirar. Després va introduir injustament a l'actual conseller de Justícia de Madrid, que no reunia condicions. I quan van venir eleccions, el PP va guanyar i llavors es va fer la renovació del Consell amb més pes del PP.

Des de llavors, el CGPJ ha estat un òrgan de consens que ha quedat pràcticament com un òrgan franquista. Això ha estat possible per la majoria qualificada introduïda pel govern de González i pel repartiment amigable, al PP li toquen punts i al PSOE tants, i tots votem a tots. (Recordi's que Tomás Gómez va dimitir com a senador en obligar-lo la direcció federal a votar com a vocal del CGPJ al jutge privatitzador de la sanitat Martínez Tristán).

Ara, tots podem imaginar que si es manté un predomini de l'esquerra en les Corts, Casado podria organitzar un nou boicot, encara que aquesta vegada el PSOE podria bandejar-lo pactant amb els altres grups del Senat (un dispositiu que el PP havia introduït per a poder prescindir de pactar els candidats amb el PSOE, ja que ells tenien sempre la majoria del Senat).

Quina renovació!

I és que la situació ja no és la mateixa. Entre PP i PSOE, cada vegada sumen menys. Amb la qual cosa, és possible que els franquistes perdin el control de l'aparell judicial franquista, la qual cosa obriria la porta a mesures democràtiques que en aquests 44 anys no han colat.

Això no ha de passar, diuen els obstinats a mantenir la justícia amarrada a l'aparell franquista.

Ha començat ja la campanya perquè tornin a ser els jutges els que determinin directament els 12 vocals triats per ells. És normal que això ho propugni Vox, el PP i Cs. Però les propostes contra la "politització de la justícia" poden aplanar-los el camí.

No estem parlant del futur, sinó del que pot començar a succeir en els pròxims mesos.

La "judicialització"

Es va denunciar al govern de Rajoy per remetre a la Justícia les decisions pròpies d'un Govern, en particular en el cas de Catalunya. Ho va fer per feblesa.

Es va assenyalar que el discurs del capità general Felip VI del 3 d'octubre de 2017 (després del 'referèndum' català)

convidava als jutges a agafar el país a les seves mans, en nom del rei. Això no pot funcionar, però quan un règim es trontolla, es recolza en el que pot.

I així, la Corona i la Justícia, que abans eren ben valorades en les enquestes, ara són de les pitjor valorades, perquè han hagut d'actuar i s'ha vist el seu paper. Ha fet falta la mobilització reiterada de milions de ciutadans per a tirar enrere la sentència del Ramat. I cap mobilització ha tirat enrere la sentència sobre les hipoteques, perquè en la judicatura, com en tot l'aparell franquista, manen els bancs.

En definitiva, la resistència i acció de les masses generalitza la crisi de les diverses peces del règim monàrquic.

Però la crisi del poder judicial és central. Contra els recursos perquè anul·lés les sentències dels consells de guerra franquistes i del Tribunal d'Ordre Públic, el Suprem ha declarat solemnement i reiteradament que no es poden anul·lar, perquè la legalitat actual és la continuïtat de la legalitat de la dictadura, de l'aixecament del 18 de juliol. "La legislació que es va aplicar en el moment de dictar-se la sentència (d'un consell de guerra franquista) era la vigent en el moment de la seva aplicació". Després la Constitució establiria garanties, però com una altra llei dins de la mateixa legalitat. I per això el Suprem afirma que l'exhumació del dictador és l'exhumació del legítim cap de l'Estat.

Questionant a la Corona i al Poder Judicial, els treballadors i els pobles donen en os.

Reformar o extirpar?

Al cap de 83 anys de la reconstrucció franquista de la dictadura, els franquistes segueixen atrinxerats en el búnquer de l'aparell judicial. Hi havia il·lusions en 1977 i 78 en què es podria modificar l'engendro. Qui pot de bona fe continuar tenint aquestes il·lusions? Els franquistes tenen mitjans per a fer paranys legals i el suport d'altres institucions, com el Rei, les Forces Armades, que necessiten impedir que caigui. Sense tenir una bola de cristall que ens permeti preveure la seqüència

dels esdeveniments, en un ordre i forma o un altre, la caiguda d'aquest aparell judicial anirà enllaçada amb la caiguda del règim monàrquic.

Però la major part dels dirigents de l'esquerra estan a anys llum del moviment dels treballadors i pobles. Els seus programes prometen als treballadors i els pobles l'or i el moro, sense si més no reformar la Constitució com deien fa poc (proposta sovint fal·laç). Sense voler, apunten la sortida: no hi ha reforma del ben lligat, el poble haurà de trobar la forma de derrocar-lo.

Enfront de la tirania judicial, tota reivindicació democràtica és bona, en particular l'exigència que els jutges siguin triats pel poble: ningú pot confiar que els partits, en el marc de les institucions monàrquiques, l'arreglaran.

La "separació de poders", com l'alternança, eren fórmules que buscaven organitzar el joc entre diferents sectors de la burgesia. No corresponen a la lògica de l'imperialisme podrit actual, encara que quedin restes en alguns països, com la resistència de la Fed a seguir la política que va bé a les empreses de Trump. Però ja sense equilibris, perquè la prevalença de l'executiu central nord-americà és cada vegada més un corró. En el règim monàrquic, epígon d'institucions de la dictadura, aquesta separació és una ficció, com s'ha vist en el judici als dirigents catalans i en la creixent irrellevància del Congrés, per no parlar de la inexistència de l'autonomia municipal o la no autonomia de les autonomies, governades per Hisenda i els delegats del Govern, com en la dictadura.

Per tant, cap institució en democràcia pot escapar a la lluita per la sobirania popular, i aquest és un dels continguts de la República, que dona a aquesta consigna el seu caràcter revolucionari, perquè qüestiona tot el poder establert, qüestiona el caràcter de classe del poder i de totes les institucions. No hi ha institucions neutres, que es podrien utilitzar per a una majoria d'esquerres" sense xocar amb els bancs i l'aparell franquista, que són els amos d'aquestes institucions.

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta